

Arrest

nr. 95 487 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de minister van Binnenlandse Zaken.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet

onder de bepaling van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Binnenlandse Zaken, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Voor uw vertrek verbleef u in het dorp Umar-Otar, in de republiek Dagestan, in de Russische Federatie. U heeft uw land van herkomst verlaten omwille van volgende problemen.

In januari 2012 vond uw echtgenote aan de poort van jullie woning een enveloppe met daarin een brief van de religieus geïnspireerde rebellengroepering Dzhamaat van het district Khassavyurtovski. In deze brief stond dat u hen moest helpen indien u geen problemen wou. Binnen 10 dagen zou er een zekere R. (...) bij u thuis langskomen. U diende hem 1 miljoen roebel te geven. U verzamelde het gevraagde geld.

Na 12 dagen kwam er 's nachts een gemaskerde en gewapende persoon naar uw woning. Hij stelde zich voor als R. (...) en kwam het geld ophalen. U gaf hem 1 miljoen roebel.

Op 28 mei 2012 hoorde u na het ochtendgebed auto's aankomen. U ging naar de straat. Daar werd u gehandboeid, kreeg u een zak over uw hoofd en werd u in een wagen geduwd. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen en documenten van het huis werden door hen meegenomen. U werd naar een cel in het gebouw van de MVD in het district Khassavyurtovski gebracht. U werd er beschuldigd van het financieren van rebellen. Een notitieboekje waarin stond dat u een rebellengroep had betaald, werd er aan u getoond. U werd er mishandeld. Er werden u foto's getoond en er werd u gevraagd of u deze personen kende. U ontkende. Men dreigde ermee u te laten opsluiten volgens artikel 205 van het strafwetboek. U werd gedwongen een aantal pagina's te ondertekenen. Nadat u beloofde hen binnen één week 3 miljoen roebel te betalen en na het ondertekenen van een uitreisverbod, werd u de volgende dag vrijgelaten.

Op 30 mei 2012 heeft u uw woning verlaten en verbleef u één nacht in de stad Khassavyurt. Vervolgens bent u met een bus naar Moskou gereisd, waar u een drietal weken verbleef.

Uw echtgenote, N. T. (...) (O.V. 7.534.299), ontving een oproepingsbrief die u gebood zich op 6 juni 2012 aan te melden bij de lokale politiedienst OMVD van het Khassavyurtovski district in hoedanigheid van verdachte. Er werd haar gezegd dat ze problemen zou krijgen als u niet naar hen zou komen. Sinds uw vertrek uit uw woning stond er bijna iedere dag een onbekende zwarte auto naast uw woning.

Op 24 juni bent u met een wagen en vergezeld van een passeur van Moskou naar België gereden. U kwam op 27 juni 2012 in België aan en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 7 juni 2012 vond er in uw woning een huiszoeking plaats door de politie van Khassav Yurt. Er werd geld en juwelen meegenomen.

Uw echtgenote diende, samen met jullie drie minderjarige kinderen Al. (...), Ad.(...) en Ay.(...), op 18 juli 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Begin augustus 2012 vertelde uw vader u dat er mensen langskwamen op zoek naar u en dat ze de ramen van uw woning stuk hebben geslagen en de deur hebben geforceerd.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw rijbewijs, een kopie van vier pagina's van uw Russisch intern paspoort, een kopie van de geboorteakte van uw dochter Ay.(...), een kopie van de geboorteakte van uw zoon Al.(...), een kopie van een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon Ad.(...), een kopie van uw huwelijksakte, een huiszoekingsprotocol dd. 07.06.2012 en een convocatie van de lokale politiedienst OMVD dd. 06.06.2012.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken. In dit opzicht moet vooreerst gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS en op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw echtgenote anderzijds.

Zo leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de enveloppe waarin de brief van de dzhamaat zat waarin u gevraagd werd 1 miljoen roebel te betalen. U verklaart namelijk dat op deze enveloppe "Dzhamaat van het Khassavyurtovski district" vermeld werd en u ontkent dat uw naam op de enveloppe stond geschreven (CGVS 2 (20.08.2012), p. 3). Uw echtgenote daarentegen, stelt dat uw naam en voornaam op de enveloppe stond geschreven en dat er niets anders op werd

vermeld (CGVS echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met deze verklaringen van uw echtgenote, stelt u dat uw echtgenote het zich misschien niet meer herinnert (CGVS 2, p. 7). Deze verklaring aanvaardt het CGVS niet. Immers, aan uw echtgenote werd nogmaals bevestiging gevraagd van haar stelling hieromtrent, waarna ze haar verklaringen hieromtrent zonder enige blij van twijfel bevestigt (CGVS echtgenote, p. 9). Daarenboven verklaren zowel uw echtgenote als u dat uw echtgenote de enveloppe heeft gezien. Immers, uw vrouw heeft de enveloppe aan de poort gevonden en heeft ze vervolgens aan u gegeven (CGVS 2, p. 3 & CGVS echtgenote, p. 8). Hierdoor kan verwacht worden dat uw echtgenote op de hoogte is van de gegevens die op de enveloppe stonden en kan er bijgevolg van jullie redelijkerwijze verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen.

Ook dient te worden opgemerkt dat u opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de manier waarop u de nacht van 28 op 29 mei 2012 heeft doorgebracht in de cel bij de MVD. Meer bepaald stelt u eerst dat u er op de betonnen vloer sliep (CGVS 1 (23.07.2012), p. 12). Echter, tijdens het tweede interview voor het CGVS verklaart u dat u in de cel op het ijzeren bed sliep (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring hieromtrent, ontkent u dit te hebben gezegd, stelt u toen geen verduidelijking te hebben gegeven en stelt u er verteld te hebben dat u één nacht in de kamer overnachtte (CGVS 2, p. 6). Echter, deze verklaring is niet afdoende. Immers, u verklaarde tijdens het eerste gehoor de tolk goed te hebben begrepen (CGVS 1, p. 2 & 16). Bijgevolg is het uiterst opmerkelijk dat uw verklaringen hieromtrent tussen uw twee gehoren voor het CGVS dermate verschillen en onverenigbaar met elkaar zijn.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven moet gewezen worden verschillende vaagheden en onwetendheden in uw hoofde aangaande de brief die u van de dzhamaat heeft ontvangen.

Zo herinnert u zich niet of uw echtgenote deze brief zelf heeft gelezen, noch herinnert u zich of u die brief heeft voorgelezen aan uw vrouw (CGVS 2, p. 7). Vervolgens verklaart u zich door de woede niets meer te herinneren (CGVS 2, p. 7). Echter, deze verklaring aanvaardt het CGVS niet. Immers, uit de gehoorverslagen blijkt dat u in staat bent uw asielrelaas chronologisch, gedetailleerd en gestructureerd te vertellen (zie bijvoorbeeld CGVS 1, p. 11 & 12). Aangezien uit uw gehoorverslag blijkt dat het ontvangen van deze brief de aanleiding is van de door u verklaarde problemen en aangezien het een recente en unieke gebeurtenis betreft, is het uiterst merkwaardig dat u zich dergelijke zaken niet meer kunt herinneren.

Ook blijft u zeer vaag over wat u met deze brief heeft gedaan. Zo stelt u dat u de brief heeft verfrommeld en hem op tafel heeft achtgelaten (CGVS 2, p. 4). Ook herinnert u zich niet meer of u hem heeft weggegooid (CGVS 2, p. 4). Omwille van het belang van deze brief voor uw asielrelaas is het zeer bevreemdend dat u zich dit niet meer kunt herinneren. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw echtgenote stelt dat u de brief niet heeft verfrommeld, zoals u verklaart, doch in stukken heeft gescheurd (CGVS echtgenote, p. 10).

Bovenstaande vaagheden en onwetendheden omtrent een dergelijk essentieel aspect in uw asielrelaas doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet worden opgemerkt dat zowel uw echtgenote als u jullie vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. Meer bepaald verklaart u per auto - waar u op een passagierszetel vanachter zat - van Moskou naar België te zijn gereisd (CGVS 1, p. 9). De passeur verliet soms om een onbekende reden de wagen en één keer werd er u gezegd heel stil te blijven liggen (CGVS 1, p. 10). De wagen werd niet gecontroleerd (CGVS 1, p. 10). U weet niet of de wagen onderweg een grenspost of een controlepost is gepasseerd (CGVS 1, p. 10). Uw echtgenote verklaart eveneens van Moskou naar België per auto - waar zij met jullie kinderen op de passagierszetels zaten - te zijn gereisd. Uw vrouw stelt dat de auto grensposten is gepasseerd, waarbij de passeur uitstapte om er met de personen te praten en waarna ze mochten doorrijden (CGVS echtgenote, p. 7). Zowel uw echtgenote als u verklaren dat er geen paspoort voor jullie werd gebruikt (CGVS 1, p. 8 ; CGVS echtgenote, p. 5). U zelf had voordien in uw verklaring ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gepreciseerd dat u nooit een reispaspoort heeft gehad en dat uw binnenlands paspoort door de politie van Khassav Yurt was ingehouden. Voor uw reis naar België werden er geen valse documenten gebruikt (DVZ verklaring, vragen 21, 34). Bovenstaande verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Hierdoor zijn uw verklaringen volgens dewelke u één keer heel stil moest liggen, doch dat de wagen niet gecontroleerd werd, onwaarschijnlijk. Omwille van dezelfde bovenstaande informatie zijn de verklaringen van uw echtgenote volgens dewelke ze een grenspost is gepasseerd, doch er niet werd gecontroleerd en de passeur er met de personen aan de grenspost sprak, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw

echtgenote en u bewust een paspoort achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote N. T. (...) (O.V. 7.534.299), die dezelfde asielmotieven als u aanhaalt, eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw rijbewijs en de kopie van vier pagina's van uw Russisch intern paspoort bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit die geenszins betwist wordt. De kopie van de geboorteakte van Ay(...), de kopie van de geboorteakte van Al(...) en de kopie van een duplicaat van de geboorteakte van Ad(...), bevatten enkel gegevens omtrent de identiteit van uw drie kinderen en kunnen bovendien aantonen dat uw echtgenote en u hun ouders zijn. Doch, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van uw huwelijksakte toont louter aan dat u op officiële wijze met N.T. (...) bent gehuwd. Wat betreft het door u neergelegde huiszoekingsprotocol dd. 07.06.2012, dient te worden opgemerkt dat erin vermeld wordt dat er op 7 juni 2012 een huiszoeking in uw woning heeft plaatsgevonden met als doel verboden voorwerpen en verboden boeken te vinden en in beslag te nemen (zie vertaling bij document 7). Echter, documenten dienen in beginsel ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas en dit huiszoekingsprotocol kan bovenstaande vaststellingen aangaande het gebrek aan geloofwaardigheid, geenszins opheffen. Ook bevat dit huiszoekingsprotocol geen enkele expliciete verwijzing naar de door u verklaarde problemen. Bovendien bevat dit document geen indicatie in het kader van welk onderzoek deze huiszoeking werd verricht. Er staat enkel in aangegeven dat er in uw woning gezocht werd naar verboden voorwerpen en verboden boeken, dewelke niet zijn gevonden. Wat betreft de convocatie van de OMVD dd. 06.06.2012, dient te

worden opgemerkt dat u wordt opgeroepen zich op 6 juni 2012 in hoedanigheid van verdachte aan te melden bij de onderzoeksafdeling van de OMVD in het Khassavyurtovski district (zie vertaling bij document 7). Echter, nergens wordt vermeld waarvan u verdacht wordt. Bovendien bevat deze oproepingsbrief geen informatie die bovenstaande vaststellingen aangaande het gebrek aan geloofwaardigheid, kunnen opheffen. De kopie van vier pagina's van haar Russisch intern paspoort dat uw echtgenote neerlegt, bevat louter gegevens omtrent haar identiteit die geenszins betwist wordt. Wat betreft de door uw echtgenote neergelegde bundel medische attesten dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote zelf verklaart dat in deze attesten niets relevant is voor jullie asielaanvraag staat (CGVS echtgenote, p. 5). Bijgevolg kunnen ze bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 aan. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 EVRM. Ten slotte beroept verzoekende partij zich in een vierde middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waarbij zij opnieuw verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste en vierde middel zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Aangaande enkele vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote benadrukt verzoekende partij het volgende.

Wat betreft de motivering van verwerende partij waarin wordt gesteld dat verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de enveloppe waarin de brief van de Dzhamaat zat waarin verzoekende partij gevraagd werd 1 miljoen roebel te betalen, betoogt verzoekende partij dat het om een feit gaat dat zich meer dan een half jaar voor het interview heeft voorgedaan, 8 à 9 maanden geleden, en dat verzoekende partij en haar echtgenote niet in detail de enveloppe hebben bestudeerd, maar dat zij de inhoud van de brief hebben onthouden. Verzoekende partij stelt vervolgens dat zowel zijzelf als haar echtgenote zich herinnerden dat er 'iets' op de enveloppe stond, waarbij verzoekende partij dacht dat het een vermelding van Dzhamaat was, terwijl haar echtgenote dacht dat het de naam van verzoekende partij was. Het feit dat één van beiden zich vergist heeft, betekent volgens verzoekende partij niet dat hun volledige verhaal erdoor ongeloofwaardig is. Ten slotte benadrukt verzoekende partij dat zowel zijzelf als haar echtgenote ook over andere details langdurig verklaringen hebben afgelegd waar zij wel volledig overeenstemmende verklaringen aflegden.

Betreffende de beweerde inconsistenties omtrent wat verzoekende partij met de brief heeft gedaan nadat zij deze had gelezen, betoogt verzoekende partij dat dit niet per se een tegenspraak uitmaakt, aangezien beiden het erover eens zijn dat verzoekende partij de brief met zijn handen beschadigd heeft en dat het feit of de brief verfrommeld dan wel verscheurd werd door verzoekende partij slechts een detail betreft over een gebeurtenis die in een fractie van een seconde, 8 à 9 maanden voordien, in een emotionele omstandigheid plaatsvond. Verzoekende partij meent daarom dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij op volstrekt onredelijke wijze heeft behandeld door op grond van het detail of iemand een brief verfrommelde dan wel scheurde te stellen dat – ondanks urenlange toelichting volledig met elkaar in overeenstemming, ook over vele detailgegevens – een gans verhaal ongeloofwaardig is.

3.2.4.2.1. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

3.2.4.2.2. In verband met het argument dat het niet abnormaal is dat er tegenstrijdigheden bestaan in de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote, nu de feiten zich meer dan een half jaar voor het interview hebben voorgedaan, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij en haar echtgenote zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Aangezien de brief een essentieel element is in het asielrelaas van verzoekende partij, is het geen onredelijke verwachting van verwerende partij dat verzoekende partij en haar echtgenote een nauwkeurige en niet met elkaar tegenstrijdige beschrijving geven van zowel de enveloppe waarin deze brief zat als van wat verzoekende partij met de brief heeft gedaan na het lezen ervan.

3.2.4.2.3. Waar verzoekende partij inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote inzake de beschrijving van de enveloppe betoogt dat dit slechts een detail betreft, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden bijgetreden, daar een enveloppe slechts een beperkt aantal vermeldingen bevat, die bovendien eenvoudig zijn, namelijk de vermelding van ontvanger en/of afzender, waardoor het dus niet onredelijk is te verwachten dat verzoekende partij en haar echtgenote hierover correcte verklaringen kunnen afleggen.

Bovendien mag op basis van het door verzoekende en haar echtgenote uiteengezette feitenrelaas worden verwacht dat beiden een goed beeld hebben van de vermeldingen op de enveloppe. Wat betreft de echtgenote van verzoekende partij kan er immers op worden gewezen dat zij de enveloppe heeft gevonden, maar deze zelf niet heeft opengedaan – op de enveloppe stond immers de naam van haar man. Daar de echtgenote de nog ongeopende enveloppe gaf aan haar man, kan worden verwacht dat ook verzoekende partij de vermeldingen op de enveloppe goed heeft kunnen lezen. De Raad merkt

eveneens op dat beide partijen tijdens het gehoor meerdere keren de vraag kregen wat er op de enveloppe stond, en steeds vol zekerheid hun verklaring volhielden. Zo stelt verzoekende partij tijdens haar gehoor tot tweemaal toe zeer affirmatief dat haar naam niet op de enveloppe stond: *"Beschrijf de enveloppe eens? (...) Mijn naam stond er niet op."* en *"Stond uw naam op de enveloppe? Nee."* (Administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 3). Ook haar echtgenote is zeker van haar stuk: *"Ik nam de brief in mijn hand, waarop stond geschreven: aan E. (...) en ik heb de brief aan mijn man gegeven"* en *"Stond er iets geschreven op de enveloppe? Zijn naam. E. S. (...) Stond er nog iets op de enveloppe? Nee. Dus enkel voor- en familienaam van uw man stond op de enveloppe? Ja."* (Administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 9).

Daar waar verzoekende partij nog oppert dat het een veelvoorkomend psychologisch fenomeen is – waarnaar tal van studies zijn verricht, onder meer ook in het kader van de geloofwaardigheid van gedetailleerde getuigenverklaringen – dat personen die traumatische situaties meemaakten of aanschouwden bepaalde zaken/details die zij niet meer volledig zeker weten, wanneer ernaar gevraagd, zelf *"invullen"* en dat 99,9% van de personen niet uit het hoofd zou kunnen stellen wat op een enveloppe (niet de brief) stond, zelfs een belangrijke, die 6 maanden terug is ontvangen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die niet met enige objectieve informatie is onderbouwd. Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien hoe het louter ontvangen van een brief als traumatisch moet worden aangeduid.

3.2.4.2.4. Ook wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van wat er met de brief gedaan werd nadat deze was gelezen, kan het argument dat dit slechts een detail betreft de Raad niet overtuigen, aangezien de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten geen details betreffen en daarentegen de kern uitmaken van zijn asielrelaas. Daar de problemen van verzoekende partij en haar echtgenote zijn begonnen sinds het ontvangen van deze brief, mag dan ook van hen verwacht worden dat zij een correcte beschrijving kunnen geven van deze gebeurtenissen. Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat eenieder die over feiten van 8 à 9 maanden geleden gedurende uren wordt verhoord op één of meer momenten zich van een detail zal vergissen en dat redeneren zoals verwerende partij erop zou neerkomen dat in 99% van de strafdossiers er vrijspraak moet komen gezien daar ook een slachtoffer in verklaringen al wel eens een detail mist hetgeen evenwel uiteraard het strafdossier niet ongeloofwaardig hoeft te maken, stelt de Raad vast dat ook dit een blote bewering betreft die niet met enige objectieve informatie is onderbouwd. Het verweer van verzoekende partij dat haar verklaring waarin zij stelt dat ze de brief verfrommeld heeft, enerzijds, en de verklaring van haar echtgenote waarin gesteld wordt dat verzoekende partij de brief verscheurd heeft, anderzijds, niet per se tegenstrijdig zijn aan elkaar, en vervolgens wijst op de gelijkenis tussen de twee verklaringen, namelijk dat ze het beiden eens zijn over het feit dat de brief door verzoekende partij beschadigd werd, kan niet worden gevolgd door de Raad. De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt door dit verweer immers niet opgeheven, temeer daar de echtgenote van verzoekende partij herhaaldelijk heeft verklaard dat de brief werd verscheurd – en dus niet verfrommeld: *"Wanneer precies hebben jullie de brief weggegooid? Hij las de brief eerst, scheurde de brief in stukken en gooide hem weg. Dus uw man heeft die brief kapotgescheurd? Ja."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 10). Aangezien het verfrommelen dan wel verscheuren van een brief een opmerkelijk verschil betreft, is het dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij en haar echtgenote hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande een essentiële gebeurtenis in het asielrelaas, die met bovenstaand verweer geenszins wordt geneutraliseerd, tast derhalve in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Ten slotte benadrukt de Raad nog de vaagheid van verzoekende partij inzake het al dan niet weggooien van de brief: *"U las die brief, wat heeft u daarna nog met die brief gedaan? Ik heb hem verfrommeld en dan op de tafel achtergelaten, misschien (mss) heb ik hem weggegooid. Heeft u hem weggegooid, ja of nee? Ik heb hem op de tafel achtergelaten, ik her niet meer."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 4). Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij dergelijke vaagheid aan de dag legt over een gebeurtenis die op haar een grote indruk heeft nagelaten. Tijdens haar gehoor verklaart ze immers zelf woedend te zijn geweest (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 7). Ook haar echtgenote verklaarde geschokt te zijn geweest door de brief (administratief dossier, stuk 3 gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 10). Dat verzoekende partij niet meer zou weten wat ze met de brief had gedaan, terwijl deze verzoekende partij woedend had gemaakt en haar echtgenote geschokt had, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.5.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste en tweede gehoor aangaande de manier waarop deze de nacht van 28 op 29 mei 2012 heeft doorgebracht in de cel bij de MVD, herhaalt verzoekende partij wat zij tijdens haar tweede gehoor verklaarde toen ze

gewezen werd op de tegenstrijdige verklaring, namelijk dat ze tijdens het eerste interview geen info heeft gegeven over waar zij op geslapen heeft en nooit gezegd heeft op de betonnen vloer te hebben geslapen, enkel dat zij de nacht heeft doorgebracht in de cel die uit beton bestond. Daar waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij zelf tijdens het eerste gehoor verklaarde de tolk goed te hebben begrepen, luidt het verweer van verzoekende partij dat zij weliswaar de tolk goed begreep toen die Russisch sprak, maar dat zij volstrekt niet kan controleren of wat deze tolk vervolgens in het Nederlands zegt juist is. Verzoekende partij vindt het niet ernstig dat wordt uitgegaan van de onfeilbaarheid van de tolk zonder enige mogelijke kritische bedenking daaromtrent en dit in de omstandigheid dat verzoekende partij en haar echtgenote op één detail na volledig gedetailleerde verklaringen afleggen, gestaafd met stukken.

3.2.5.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Russisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

3.2.6.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zich niet herinnert of haar echtgenote deze brief zelf heeft gelezen of dat zij die brief heeft voorgelezen aan haar echtgenote, haalt verzoekende partij aan dat dit wederom een detail betreft over een gebeurtenis die inmiddels 8 à 9 maanden is geleden en dat verzoekende partij bovendien in shock was door de inhoud ervan, waardoor het niet onlogisch of onverklaarbaar is dat men zich net dat detail niet meer herinnert. Verzoekende partij onderstreept dat zij zich wel herinnert dat hij zijn vrouw op de hoogte heeft gesteld van de inhoud ervan.

3.2.6.2. Ook hier kan het argument dat het zich herinneren of de echtgenote de brief zelf heeft gelezen of dat verzoekende partij de brief heeft voorgelezen slechts een detail betreft de Raad niet overtuigen daar de problemen van verzoekende partij zijn begonnen sinds het ontvangen van deze brief waardoor van haar verwacht mag worden dat zij een correcte beschrijving kan geven van deze gebeurtenissen, wat *in casu* niet het geval is. Immers, tijdens haar gehoor verklaart verzoekende partij eerst het volgende: *"Heeft uw vrouw deze brief gelezen? Ja ik heb het aan haar getoond."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 4). Wanneer later tijdens het gehoor hierop verder wordt ingegaan, blijft verzoekende partij bijzonder vaag en onduidelijk:

"U zei dat u die brief aan uw vrouw heeft getoond. Wat bedoelt u?"

Ik heb haar geen uitgebreide uitleg gegeven.

Weet uw vrouw wat er in die brief stond?

Zonder details. (...)

Heeft uw vrouw die brief gelezen?

Dat her ik me niet.

Heeft u die brief voorgelezen aan uw vrouw?

Nee. Dat her ik niet meer.

Ik dacht dat uw vrouw zei dat u haar die brief had voorgelezen?

Wn meer of ik het haar voorlas of dat ze de brief zelf heeft gelezen. Door de woede herinner ik me niets meer." (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 7).

De Raad oordeelt dan ook dat dergelijke vage en allesbehalve eenduidige verklaringen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.2.7. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet wist of de wagen onderweg een grenspost of een controlepost is gepasseerd, en enkel stelt dat de passeur soms om een onbekende reden de wagen verliet en dat er haar een keer werd gezegd heel stil te blijven liggen, terwijl haar echtgenote wel stelt dat de auto grensposten is gepasseerd, waarbij de passeur uitstapte om er met de personen te praten en waarna ze mochten doorrijden, beperkt verzoekende partij zich tot het herhalen van haar eerder gedane verklaringen. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen evenwel niet van aard is om de motieven van de

bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Bovendien ziet de Raad niet in dat verzoekende partij niet zou hebben geweten dat ze een grenspost passeerde, terwijl haar echtgenote verklaart dat zij dit wel wist.

3.2.8.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenote zonder paspoort Europa zijn binnengekomen en het door verwerende partij hieruit afgeleide vermoeden dat verzoekende partij en haar echtgenote bewust een paspoort achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden, stelt verzoekende partij dat dit standpunt van verwerende partij volkomen onredelijk en zelfs naïef is: *“als instantie vertrouwd met het behandelen van vluchtelingendossiers weet CGVS uiteraard zeer goed dat het perfect mogelijk is om op illegale wijze Europa binnen te komen. Hoe verklaart CGVS anders de aanwezigheid van 1.000-en illegalen op het grondgebied?” Het is niet omdat CGVS op volkomen onredelijke en wereldvreemde wijze stelt dat het ongeloofwaardig is dat men zonder geklist te worden de EU kan binnenkomen zonder papieren dat dat ook werkelijk zo is (...)* “. Wat betreft het vermoeden dat verzoekende partij en haar echtgenote bewust een paspoort achterhouden, stelt verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal haar eigen standpunt ondergraaft door enerzijds te stellen dat aan de hand van de andere stukken van verzoekende partij haar identiteit en afkomst alsook die van haar familie bewezen is en anderzijds te suggereren dat er een visum zal worden achtergehouden, aangezien een visum zeer eenvoudig kan worden nagespoord door navraag bij de bevoegde Europese instanties.

3.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal Europa binnen te komen, doch stelt dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. De verklaring van verzoekende partij dat onderweg niet persoonlijk werd gecontroleerd is derhalve onaannemelijk. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) blijkt immers dat de buitengrenzen van de EU uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij en haar echtgenote niet in het bezit zouden zijn geweest van een – eventueel vals – reispaspoort. Daar waar verzoekende partij ten slotte stelt dat verwerende partij haar eigen standpunt ondergraaft door het vermoeden te uiten dat verzoekende partij en haar echtgenote bewust een paspoort achterhouden, oordeelt de Raad dat verwerende partij dit vermoeden terecht kon afleiden uit het voorgehouden asielrelaas en dat dit geenszins onredelijk is. Aangezien de echtgenote van verzoekende partij verklaarde controleposten te hebben gezien, en dit naast elke grens, en dat zij telkens stopten bij deze controleposten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/08/2012, p. 7), is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij en haar echtgenote geen enkele keer persoonlijk gecontroleerd werden en voor hen geen reisdocumenten voorzien waren. Door de vaststelling dat de voorgehouden illegale reiswijze als hoogst onaannemelijk dient te worden afgedaan, ontstaat terecht het vermoeden dat verzoekende partij en haar echtgenote in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum naar België zijn gereisd en derhalve deze documenten achterhouden. Tenslotte wijst de Raad erop dat desbetreffende motivering aangaande het reispaspoort en het eventueel afgeleverde visum geen betrekking heeft op de identiteit van verzoekende partij en haar echtgenote, doch wel op de geloofwaardigheid van de voorgehouden illegale wijze van reizen.

3.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk voldoet aan de op haar rustende bewijslast, dat in het dossier geen aanduiding aanwezig is waaruit met redelijke zekerheid kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet de waarheid vertelt en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend omtrent de door haar aangegeven feitelijkheden die zij mogelijk niet met stukken kan bewijzen, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204), hetgeen *in casu* niet het geval is. Verwerende partij concludeerde immers terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent gelet op de door haar vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij en haar echtgenote voorgehouden asielrelaas. Gezien het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas, oordeelt de Raad bovendien dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Aan

documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan immers enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

3.2.10.1. Verder is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet miskent, aangezien zij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de definitie van vluchteling voorzien bij voormelde verdragsbepaling. Ten eerste stelt ze dat het voor zich spreekt dat wie omwille van zijn afkomst (Tsjetsjeen) en religie (Moslim) door de rebellen als hun "verplichte medestander" wordt beschouwd en zo gedwongen wordt hen financieel te ondersteunen, het risico loopt door deze rebellen te worden aangetast in zijn fysieke integriteit of leven wanneer men niet aan de financiële eisen voldoet dan wel praat met de politie en zo als verrader wordt aanzien. Vervolgens stelt verzoekende partij dat ze tegelijk hetzelfde risico loopt vanwege de overheid, aangezien zij wordt vervolgd en geslagen precies omdat men haar (ten onrechte) verdenkt van banden met de rebellen. Ze verwijst hierbij naar de motivering van verwerende partij, waarin deze stelt dat uit de administratieve informatie blijkt dat eenieder die gelieerd wordt met rebellen het risico loopt op problemen met de autoriteiten. Ook onderstreept verzoekende partij dat ze zich in dat kader niet enkel beroept op haar afkomst, maar precies op haar persoonlijke verhaal hetgeen wat de problemen met autoriteiten betreft precies wordt gestaafd door de bijgebrachte stukken, namelijk de convocatie en het huiszoekingsprotocol.

3.2.10.2. Daar waar verzoekende partij wijst op de motivering van verwerende partij dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging het risico loopt op problemen met de autoriteiten, wijst de Raad erop dat verwerende partij met deze motivering louter aantoonde dat niet enkel personen van Tsjetsjeense origine worden gevisieerd, doch ook personen die tot een andere etnie behoren en derhalve het louter van Tsjetseense origine zijn binnen de huidige situatie in Dagestan niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Waar verzoekende partij verwijst naar haar persoonlijke verhaal hetgeen wat de problemen met autoriteiten betreft, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen op omstandige wijze bespreekt, maar tot de conclusie komt dat aan het door verzoekende partij uiteengezette vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Daar waar verzoekende partij bovendien stelt dat haar problemen met de autoriteiten worden gestaafd door de bijgebrachte stukken, verwijst de Raad naar de vaststelling van verwerende partij dat, voor wat betreft het huiszoekingsprotocol, deze noch een expliciete verwijzing naar de door verzoekende partij verklaarde problemen bevat, noch een indicatie in het kader van welk onderzoek de huiszoeking werd verricht bevat, en voor wat betreft de convocatie van de OMVD, dat hierin nergens vermeld wordt waarvan verzoekende partij verdacht wordt. Bijgevolg kan bezwaarlijk worden gesteld dat de door verzoekende partij verklaarde problemen met de autoriteiten, om de redenen die door haar worden aangegeven, namelijk dat men haar ervan (ten onrechte) verdenkt banden te hebben met de rebellen, worden gestaafd door deze bijgebrachte stukken.

3.2.11. Waar verzoekende partij benadrukt dat zij in haar land niet kan worden beschermd door haar autoriteiten tegen vervolging, merkt de Raad op dat zulke opmerking niet dienstig is. Hoewel zij eveneens voorhoudt vervolging te riskeren vanwege haar eigen autoriteiten, dient te worden vastgesteld dat haar asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd waardoor het zich beroepen op de afwezigheid van nationale bescherming voor de beweerde problemen dan ook volstrekt irrelevant is.

3.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de stelling van verzoekende partij dat de bestreden beslissing tegelijk onjuist en onwettig is gezien verwerende partij, rekening houdend met haar onterechte motivering, besluit dat er aan haar beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekende partij bijgevolg niet kan worden erkend als vluchteling door de Raad niet worden bijgetreden. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen immers terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er nog steeds in Dagestan sprake is van “een grote onveiligheidsproblematiek” niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*” van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij en haar echtgenote neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal van 23 juli 2012 en van 20 augustus 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT